

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Cdo/207/2018
Identifikačné číslo spisu: 1111242710
Dátum vydania rozhodnutia: 25.09.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Alena Svetlovská
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:1111242710.2

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Svetlovej a členov senátu JUDr. Milana Ľalíka a JUDr. Ing. Jána Gandžalu, PhD. v spore žalobkyne V. H.M., bývajúcej v V., B. XXX, zastúpenej Mgr. Vladimírom Šárnikom, advokátom so sídlom v Bratislave, Rožňavská 2, proti žalovanej Slovenskej republike, za ktorú koná Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Pribinova 2, o náhradu nemajetkovej ujmy, vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 15 C 173/2011, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo 17. januára 2017 sp. zn. 14 Co 375/2013, takto

rozhodol:

Dovolanie z a m i e t a.

Žalobkyni nárok na náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava I rozsudkom z 19. februára 2013 č. k. 15 C 173/2011-71 uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyni titulom nemajetkovej ujmy 1 000,- eur s 9 % úrokom z omeškania ročne od 26. augusta 2011 do zaplataenia a náhradu trov konania vo výške 413,66 eur, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšku žalobu zamietol. Vykonaným dokazovaním zistil, že žalobkyňa mala postavenie poškodenej v trestnom konaní vo veci trestného činu krádeže spolupáchatelstvom vedenom Okresným riaditeľstvom PZ Bratislava - okolie, UJKP Pezinok, pracovisko Malacky pod ČVS: ORP-91/2-OVK-BH-2006. K spáchaniu trestného činu došlo 15. augusta 2005 vlámaním páchatel'ov do domu žalobkyne v obci M.. Trestné stíhanie začalo 16. augusta 2005 (uznesenie Okresného riaditeľstva PZ Bratislava IV, oddelenie skráteného vyšetrovania pod ČVS: ORP-2254/3-OSV-MA-2005), kedy si žalobkyňa v adhéznom konaní uplatnila náhradu škody. Obvinenie bolo vznesené 27. októbra 2005 uznesením vyšetrovateľa Okresného riaditeľstva PZ Bratislava IV pod ČVS: ORP-868/OVK-MA-2005, t. j. po viac ako dvoch mesiacoch od začatia trestného stíhania napriek tomu, že páchatelia boli známi bezprostredne po spáchaní trestného činu. Počas vyšetrovania prokurátor vykonal niekoľko previerok vyšetrovacieho spisu a v liste Okresnej prokuratúry Malacky pod č. k. 1Pv 113/08 - 12 zo 16. júla 2008 konštatoval, že vyšetrovateľ od konca roku 2006 nekoná a nie je zrejmé, aké úkony sú vo veci vykonané. V liste Okresnej prokuratúry Malacky pod č. k. 1Pv 113/08-21 z 15. júla 2009 prokurátor

konštatoval, že vyšetrovateľ v roku 2008 nevykonal žiaden úkon a v roku 2009 vydal jedno uznesenie a vykonal tri výsluchy svedkov. Bola vyslovená požiadavka o zabezpečenie plynulosti konania a prokurátor určil lehotu na skončenie vyšetrovania do 15. septembra 2009. Prieťahy vo vyšetrovaní boli signalizované riaditeľovi ÚJaKP s pokynom pre ďalšie konanie a určením termínu skončenia vyšetrovania 24. máj 2010. V rámci opätovnej signalizácie prieťahov vo vyšetrovaní z 24. mája 2010 prokurátor uložil lehotu na skončenie vyšetrovania do 25. júla 2010 a vec bola vyšetrovateľovi odňatá a prikázaná inému. Z rozhodnutia Okresnej prokuratúry Malacky pod č. k. 1Pv 113/08-44 z 11. marca 2011 súd zistil, že bola podaná obžaloba. Z takto zisteného skutkového stavu vyvodil záver, že došlo k prieťahom vo vyšetrovaní, čím bolo porušené právo žalobkyne v postavení poškodenej na skončenie vyšetrovania v zákonnej, resp. v primeranej lehote, keď vyšetrovanie trvalo päť rokov a päť mesiacov, z čoho prieťahy podľa obsahu vyšetrovacieho spisu a previerok okresnej prokuratúry boli spolu v dĺžke viac ako tri roky. Následne súd posudzoval kauzálny nexus medzi nesprávnym úradným postupom a uplatnenou nemajetkovou ujmom a zdôraznil, že o vzťah príčinnej súvislosti ide, ak medzi nesprávnym úradným postupom a škodou je vzťah príčiny a následku, keď treba skúmať, aká príčina škodu vyvolala. Dospel k záveru, že s poukazom na vyslovený právny názor existencie nesprávneho úradného postupu spočívajúceho v prieťahoch, jednoznačne vyplýva príčinná súvislosť s uplatnenou nemajetkovou ujmom žalobkyne, nakoľko nesprávny úradný postup bol spôsobilý vyvolať zákonný zásah do jej osobnostných práv a právom chránených záujmov na skončenie vyšetrovania v zákonnej, resp. v primeranej lehote, keď vyšetrovanie namiesto zákonnej lehoty štyri mesiace trvalo päť rokov. Pri stanovení výšky nemajetkovej ujmy v peniazoch vychádzal z toho, že žalobkyňa aktívne nevyužila zákonnú možnosť na odstránenie prieťahov, keď podľa § 210 Trestného poriadku ako poškodená nepožiadala prokurátora, aby boli prieťahy vo vyšetrovaní odstránené. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 3 O.s.p.

2. Na odvolanie žalobkyne i žalovanej Krajský súd v Bratislave rozsudkom zo 17. januára 2017 sp. zn. 14 Co 375/2013 rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni 6 000,- eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšku žalobu zamietol a žalobkyni priznal voči žalovanej nárok na plnú náhradu trov prvostupňového i odvolacieho konania. Uviedol, že je nepochybné, že k nesprávnemu úradnému postupu zo strany žalovanej došlo a tento predpoklad pre vznik práva na náhradu nemajetkovej ujmy bol naplnený. Zistené prieťahy v konaní mali za následok porušenie základného práva žalobkyne na konanie bez prieťahov a vznik nemajetkovej ujmy spočívajúcej v predĺžení konania a tým aj v predĺžení stavu právnej neistoty, pričom príčinná súvislosť medzi prieťahmi v konaní a vznikom nemajetkovej ujmy bola zrejmá zo samotnej povahy prieťahov a preto nepotrebovala bližšie objasňovanie. Bol názoru, že konštatovanie porušenia práv žalobkyne nemôže byť dostatočným zadosťučinením a bolo by voči žalobkyni zjavne nespravodlivé a preto je namieste poskytnutie peňažnej náhrady nemajetkovej ujmy v zmysle § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. Dospel k záveru, že pokiaľ súd prvej inštancie pri ustálení výšky priznanej náhrady nemajetkovej ujmy prihliadal na to, že žalobkyňa aktívne nevyužila zákonnú možnosť podľa § 210 Trestného poriadku, určil ju nesprávnym spôsobom, keď konštatoval, že žalobkyňa v postavení poškodenej mala právo a nie povinnosť požiadať prokurátora o preskúmanie postupu policajta a pokiaľ toto právo nevyužila, nemožno ju robiť spoluzodpovednou na vzniknutých prieťahoch, ku ktorým došlo výlučne v dôsledku neefektívneho postupu orgánov činných v trestnom konaní. Pri určení výšky náhrady nemajetkovej ujmy vychádzal z rozsudku ESLP z 10. novembra 2004 vo veci Apicella vs. Taliansko, keď ESLP pri stanovení výšky odškodnenia za porušenie práva na prejednanie veci v primeranej lehote vychádzal z čiastky 1 000,- až 1 500,- eur za jeden rok trvania konania ako základu pre stanovenie celkového zadosťučinenia. ESLP vo svojich rozhodnutiach vychádza aj z toho, že neprimeraná dĺžka konania znamená pre sťažovateľa morálnu ujmu a žiadne dôkazy v tomto ohľade v zásade už nevyžaduje, nakoľko táto ujma vzniká samotným porušením práva. Uzavrel, že suma 6 000,- eur zodpovedá primeranému finančnému zadosťučineniu za ujmu, ktorú žalobkyňa utrpela na tomto svojom práve. V časti úrokov z omeškania rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu v tejto časti zamietol, keď mal za to, že povinnosťou zaplatiť žalobkyni náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch bola žalovaná zaviazaná rozsudkom v prejednávanej veci a určená doba plnenia ešte neuplynula a preto sa žalovaná do omeškania ešte ani nemohla dostať. O trovách prvoinštančného a odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1, 2 a § 255 ods. 1, 2 C.s.p.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku, ktorým zmenil rozsudok súdu prvej inštancie tak, že žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni 6 000,- eur do troch dní od právoplatnosti, podala dovolanie žalovaná. Navrhla, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu a súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na nové konanie. Dovolanie podala z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci odvolacím súdom, keď jeho rozhodnutie záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p.). Uviedla, že zákonodarca v diktii zákona č. 514/2003 Z.z. jednoznačne ustálil, že je nevyhnutné, aby boli súčasne naplnené tri základné predpoklady, ktorými sú nezákonné rozhodnutie, resp. nesprávny úradný postup, existencia nemajetkovej ujmy a kvalifikovaná príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom nemajetkovej ujmy. Poukázala na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 MCdo 1/2017 a 6 MCdo 7/2013 a uznesenie Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. III ÚS 712/06. Posudzujúc dovolanie podľa obsahu dovolateľka dovolanie odôvodnila i tým, že sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov. Vychýkala odvolaciemu súdu, že prekročil právomoc všeobecného súdu, nakoľko otázku, či bolo alebo nebolo porušené právo prerokovať vec bez zbytočných prietáhov je kompetentným preskúmať len Ústavný súd Slovenskej republiky.

4. Žalobkyňa sa k podanému dovolaniu nevyjadrila.

5. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 C.s.p.) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 C.s.p.) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 C.s.p.), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.), bez nariadenie pojednávania (§ 443 C.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie treba zamietnuť.

6. V zmysle § 419 C.s.p. je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 C.s.p.

7. Podľa ustanovenia § 420 C.s.p. dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak
a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov.

8. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle ustanovenia § 420 C.s.p. nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil chyby vymenovanej v tomto ustanovení, ale rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) odvolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

9. Pokiaľ žalovaná v dovolaní namieta procesnú vadu v zmysle § 420 písm. a/ C.s.p. (t. j. nedostatok právomoci súdu v prejednávanej veci), dovolací súd dospel k záveru, že takouto vadou nebolo konanie pred súdmi v základnom konaní postihnuté. Zo žaloby ako aj z prednesov žalobkyne v priebehu konania nemožno mať pochybnosti, že predmetom konania bol jej nárok na náhradu škody proti štátu uplatnený v zmysle zákona č. 514/2003 jednak vo forme náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch a jednak vo forme konštatovania porušenia jej práva na prejednanie veci bez prietáhov. Zákon č. 514/2003 v ustanovení § 9 ods. 1 výslovne uvádza ako príklad nesprávneho úradného postupu orgánu verejnej moci prietahy v konaní, pričom v ustanovení § 17 ods. 2 predpokladá možnosť uspokojenia ujmy spôsobenej nesprávnym úradným postupom vo forme zadosťučinenia (morálneho, resp. morálnej satisfakcie) spočívajúceho v konštatovaní porušenia práva na správny úradný postup, teda aj na konanie bez prietáhov pred konkrétne označeným orgánom verejnej moci. Náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch (peňažné zadosťučinenie, resp. peňažnú satisfakciu) predpokladá uvedené ustanovenie až v prípade, keď morálne zadosťučinenie vo forme konštatovania porušenia práva nie je dostatočné. Od účinnosti zákona č. 514/2003, t. j. od 1.7.2004, konštatovanie porušenia práva na konanie bez prietáhov je žalovateľným nárokom, ktorý možno uplatniť proti štátu ako jeden z právnych prostriedkov uspokojenia nemajetkovej ujmy (škody) spôsobenej nesprávnym úradným postupom orgánu verejnej moci. Nárok na náhradu škody proti štátu v zmysle zákona č. 514/2003 je občianskoprávnym nárokom. Prejednanie takéhoto nároku ako aj rozhodnutie o ňom patrí do právomoci všeobecného súdu. V súvislosti s právomocou ústavného súdu vyplývajúcu z čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky je potrebné rozlišovať medzi

konaním o ústavnej sťažnosti v zmysle tohto článku, a konaním, predmetom ktorého je nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom. Uvedené rozlišovanie vylučuje kolíziu právomoci medzi ústavným súdom a všeobecným súdom.

10. Preto žalovaná nedôvodne tvrdí, že konanie je postihnuté vadou v zmysle § 420 písm. a/ C.s.p.

11. V zmysle § 421 ods. 1 C.s.p. je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

12. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C.s.p.).

13. Otázkou relevantnou podľa § 421 ods. 1 C.s.p. môže byť len otázka právna (nie skutková otázka). Môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj o otázku procesnoprávnu (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení).

14. Pre právnu otázku, ktorú má na mysli § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p., je charakteristický „odklon“ jej riešenia, ktorý zvolil odvolací súd, od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu. Ide tu teda o situáciu, v ktorej sa už rozhodovanie senátov odvolacieho súdu ustálilo na určitom riešení právnej otázky, odvolací súd sa však svojím rozhodnutím odklonil od „ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu“. V zmysle judikátu R 71/2018 patria do tohto pojmu predovšetkým stanoviská alebo rozhodnutia najvyššieho súdu publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Jeho súčasťou je tiež prax vyjadrená opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili.

15. Súčasťou argumentácie žalovanej je, že dovolanie je nielen prípustné [vzhľadom na ňou tvrdený odklon právnych záverov odvolacieho súdu (§ 421 písm. a/ C.s.p.)], ale tiež dôvodné [lebo spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.)].

16. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

17. Žalovaná považuje za nesprávny právny záver odvolacieho súdu, podľa ktorého došlo k nesprávne úradnému postupu spôsobeného nečinnosťou vyšetrovateľa Policajného zboru, ktorý spočíval v neprimeranej dĺžke trestného konania, pričom toto pochybenie konštatovali i prokurátori okresnej prokuratúry v rámci previerok vyšetrovacieho spisu a opakovane poukazovali na neprimeranosť dĺžky konania. Podľa jej názoru nebola preukázaná príčinná súvislosť medzi spôsobeným následkom a postupom vyšetrovateľa Policajného zboru a pri zisťovaní príčinnej súvislosti sa odvolací súd odchýlil od ustálenej judikatúry najvyššieho súdu, pričom poukázala na rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 2 MCdo 1/2017 a 6 MCdo 7/2013 a uznesenie Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. III ÚS 712/06, riešiace otázku vzťahu príčinnej súvislosti.

18. Vyššie označené rozhodnutia dochádzajú k záverom, že v právnej teórii sa týmto vzťahom označuje

priama väzba javov (objektívnych súvislostí), v rámci ktorého jeden jav (príčina) vyvoláva druhý jav (následok). O vzťah príčinnej súvislosti ide, ak je medzi nesprávnym úradným postupom a škodou vzťah príčiny a následku. Ak bola príčinou vzniku škody iná skutočnosť, zodpovednosť za škodu nenastáva. Podľa tohto rozhodnutia je síce pravda, že otázka príčinnej súvislosti je vo svojom základe otázkou skutkovou, ktorá môže byť riešená len v konkrétnych súvislostiach, vymedzenie toho, medzi akou ujmu (ako následkom) a akou skutočnosťou (ako príčinou tejto ujmy) má byť príčinná súvislosť zisťovaná, je ale nepochybne posúdením právnym. Právnym posúdením je vymedzenie, medzi akou ujmu (ako následkom) a akou skutočnosťou (ako príčinou) tejto ujmy má byť príčinná súvislosť zisťovaná. Pre posúdenie vzniku zodpovednosti za škodu má preto zásadný význam otázka, v čom konkrétne spočíva škoda (majetková ujma), za ktorú je náhrada požadovaná. Práve vo vzťahu medzi konkrétnou ujmu poškodeného (pokiaľ vznikla) a konkrétnym konaním škodcu (ak je protiprávne) sa zisťuje príčinná súvislosť. Pri zisťovaní príčinnej súvislosti treba škodu izolovať zo všeobecných súvislostí a skúmať, ktorá príčina ju vyvolala. Pritom nie je rozhodujúce časové hľadisko, ale vecná súvislosť príčiny a následku; časová súvislosť ale napomáha pri posudzovaní vecnej súvislosti. V postupnom slede javov je každá príčina niečím vyvolaná (sama je následkom niečoho) a každý ňou spôsobený následok sa stáva príčinou ďalšieho javu. Zodpovednosť však nemožno robiť závislou na neobmedzenej kauzalite. Atribútom príčinnej súvislosti je totiž „priamosť“ pôsobenia príčiny na následok, pri ktorej príčina priamo (bezprostredne) predchádza následku a vyvoláva ho. Vzťah príčiny a následku musí byť preto priamy, bezprostredný, neprerušovaný; nestačí, ak je iba sprostredkovaný. Pri zisťovaní príčinnej súvislosti treba v dôsledku toho skúmať, či v komplexe skutočností prichádzajúcich do úvahy ako (priama) príčina škody existuje skutočnosť, s ktorou zákon spája zodpovednosť za škodu. Otázku príčinnej súvislosti rovnako vykladajú aj rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 2 MCdo 1/2017 a 6 MCdo 7/2013, na ktoré poukazuje žalovaná.

19. Podľa dovolacieho súdu odvolací súd sa v napadnutom rozhodnutí pri riešení otázky príčinnej súvislosti neodklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, lebo dospel k záveru, že sú splnené (všetky) podmienky zodpovednosti žalovanej za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom (§ 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z.), t. j. pokiaľ by nebola splnená čo i len jedna z nich (nesprávny úradný postup, vznik škody a príčinná súvislosť) zodpovednosť žalovanej by nebola daná. Napokon otázku vzťahu príčinnej súvislosti (kauzálny nexus) medzi nesprávnym úradným postupom a škodou rozvádza súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia v súlade s citovanými rozhodnutiami najvyššieho súdu.

20. Nie je odklonom od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu ak odvolací súd s prihliadnutím na konkrétne skutkové okolnosti veci dospel k právnemu záveru, že v okolnostiach prípadu je príčinná súvislosť (bezprostredne) daná medzi nesprávnym úradným postupom vyšetrovateľa Policajného zboru a škodou vzniknutou žalobkyni. Sama polemika s právnymi závermi dovolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo len kritika prístupu dovolacieho súdu k právnemu posudzovaniu veci významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v ustanovení § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p. (3 Cdo 6/2017).

21. Na základe uvedeného možno uzavrieť, že odvolací súd správne vec právne posúdil, ak v otázke existencie priesťahov v trestnom konaní prijal bez akýchkoľvek pochybností odôvodnený záver o ich preukázanej existencii, čím došlo k nesprávnemu úradnému postupu a následne sa zaoberal výškou náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. Dovolanie žalovanej tak neopodstatnene smeruje proti takému rozsudku dovolacieho súdu, ktorý nespočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 2 C.s.p.). Najvyšší súd preto jej nedôvodné dovolanie zamietol podľa § 448 C.s.p.

22. O trovách dovolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 453 ods. 1 C.s.p. Žalovaná bola v dovolacom konaní v plnom rozsahu úspešná, trovy dovolacieho konania jej však najvyšší súd nepriznal, nakoľko jej žiadne preukázateľné nevznikli.

23. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.